

mich zu einer doppelten Pflichterfüllung aufgefordert; ich folge ihr nicht nur, um als Sohn des Landes, dessen Volkssprache der vaterländische Sänger bereichert und veredelt hat, meinen Obolus für diesen Todten beizusteuern, sondern ich möchte auch vor Ihnen, meine Herren, noch ein anderes Todtenopfer in dieses Grab senken, nämlich das des wärmsten, unauslöschlichen Dankes, den ein Schüler dem einstigen Lehrer seiner Jugendtage schuldet. Wenn jemals der in der Knabenbrust schlummernde Funke zur edleren Flamme, der unentwickelte Keim zur Blüthe wurde, so danke ich es ihm vor Allen!

Der Mann, dessen odysseeischer Geist

„Vieler Menschen Städte gesehen und Sitten gelernt hat“

fühlte es gar wohl, dass eine gebildete Volkssprache der wohlthätige Strom sei, der in seinen Tiefen die Goldkörner jener höhern Gesittung führe, welche allein die in Krämpfen liegende Welt endlich zu beruhigen und neuzugestalten vermag.

In diesem Sinne hat der Verewigte in seinen Schriften eines der kostbarsten Vermächtnisse für sein Volk hinterlassen.

Thurn am Hart am 2. Mai 1849.

Anton Alex. Auersperg m. p.“

Ako pa g. pl. Radič v tej razpravi znano dogodbo, da je Dagarin požgal literarno ostalino Preširnovu, imenuje „Märchen“, zdi se nam ta trditev jako predrzna, dok'er je ne more podpreti z boljšimi dokazi nego je ta, da se je jeden mesec pozneje ta ostalina nahajala v rokah znanega patrijota (dr. Bleiweisa). S čim hoče gospod Radič dokazati, da je Dagarin Bleiweisu res izročil v so literarno zapuščino Preširnovu? Dokler tedaj ne bomo čuli boljših dokazov, ostanemo te misli, da je Dagarin res požgal literarno ostalino Preširnovu, kakor je pisatelj teh vrstic opiraje se na poročila kovača Gogale, zdravnika Pirca in trgovca Killerja dokazati skušal v Stritarjevem „Zvonu“ (V, 5, 66—68.).

Ave sancta chrisma! Bilo je Veliki četrtek med 1 1803—1806., kadar so se v stolni zakristiji zbirali duhovniki, da pojdejo po škofa in mu strežejo pri posvečevanju krizme, krstnega in bolniškega olja; kar se približa ranjki Valentin Vodnik, tedaj profesor v latinskih šolah, nekemu tovarišu (morebiti celo M. Ravnikarju, vsaj on je to pozneje pripovedoval), češ, danes pa le pazi, da ne zapoješ: Ave sancta (nam. sanctum) chrisma! — Med posvečevanjem pride vrsta na Vodnika, kar jo on sam, učeni latinec, zapoje: Ave sancta chrisma! — Nadškof, bil je tedaj Mihael Brigido — se pomuza, pričujoči se zavzamejo, Vodnik pa kot zid obledi ter se za ušesom popraska. Po dokončanem opraviilu ga v zakristiji tovariši s smehom obsujejo: „Tine, Tine, danes si jo pa zakročil!“ On pa, pohleven in šaljiv, kakor je bil, pravi jim:

„Nam stari pregovor resnico pové:

Kdor mlati po družih, ostane sam cep.

Bil jaz sem dans cep; — Bog pa že ve,

Kateri lisici da stopi na rep.“

(Slov. X. 39.)

Čehi se vedno bolj brigajo za naše socialne in literarne razmere. Nedavno je po Slovenskem potoval g. E. Jetinek, urednik „Slovanskemu zborniku“, ki je svojemu listu nabiral kulturno-zgodovinskih črtic. — Praški „Svetozor“